

Arrest

**nr. 137 891 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 februari 2013 het Rijk binnen en diende 6 februari 2013 een asielaanvraag in. Op 14 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, en een boeddhistische Tibetaan te zijn, geboren in het dorp Rinmey, district Bawa, Ganzi prefectuur, Sichuan provincie, in de Volksrepubliek China (VCR). Toen u acht jaar was, bent u monnik geworden. U ging wel nog naar school en bent vier jaar naar een basisschool op het platteland geweest. U was 13 jaar oud toen u stopte met school en in het klooster ging wonen. U studeerde er, maakte er botersculptuur en mandala's. In november 2005 ging u via Lhasa en Dram naar Nepal met de bedoeling om in India op pelgrimstocht te gaan en op audiëntie te gaan bij de Dalai Lama. U kwam in het Reception Centre aan op 24 november 2005. U bleef er maar een dag. U deed vervolgens een pelgrimstocht van Nepal naar India. U nam in januari 2006 in Amarawati deel aan de Kari Chakra initiatie van de Dalai Lama. U bleef er ongeveer 16-17 dagen. U kreeg ook, samen met anderen, een audiëntie bij de Dalai Lama. U ging nadien naar het Gaden Jangtse-klooster in Mundgod en studeerde er gedurende vier jaar boeddhistische filosofie. Omdat u ziek was en mogelijkheden had om u aan het klimaat aan te passen vertrok u in november 2009 uit het klooster. U ging een maand in Dharamsala wonen, waar u medicatie nam. Vanaf januari 2010 woonde u drie jaar in Dehli bij een Tibetaanse familie. U leerde er T-shirts en Tibetaanse kleren maken. Op 15 november 2011 huwde u op traditionele manier met Tse. D., een in India geboren Tibetaanse vrouw. Omwille van een gebrek aan rechten in India, en een gebrek aan een paspoort, de moeilijkheden om te reizen, besloot u het land te verlaten.

U verliet India op 4 februari 2013 met het vliegtuig en vloog naar Italië met een vals Indisch paspoort. U vertrok van daar dezelfde dag naar België. U bent België binnengekomen op 5 februari 2013 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: uw green boek, uw identity card welfare society, het document van het Reception Centre in Nepal, scans van uw hokou en deze van uw ouders, 8 foto's (van uzelf in Tibet, uw dorp in Tibet, uw vrouw).

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (green boek, uw identity card welfare society, het document van het Reception Centre in Nepal, scans van uw hokou en deze van uw ouders) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: TSU. L. T. (roepnaam K. T.), geboren op 2/2/1983 en geboren te Rinmed, district Bawa, provincie Sichuan, Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS p. 2-4, 6) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2005 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in een klooster in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

In november 2005 ging u via Lhasa en Dram naar Nepal met de bedoeling om in India op pelgrimstocht te gaan en op audiëntie te gaan bij de Dalai Lama. U kwam in het Reception Centre aan op 24 november 2005. U bleef er maar een dag. U deed vervolgens een pelgrimstocht van Nepal naar India. U nam in januari 2006 in Amarawati deel aan de Kari Chakra initiatie van de Dalai Lama. U bleef er ongeveer 16-17 dagen. U kreeg ook, samen met anderen, een audiëntie bij de Dalai Lama. U ging nadien naar het Gaden Jangtse-klooster in Mundgod en studeerde er gedurende vier jaar boeddhistische filosofie. Omdat u ziek was en mogelijkheden had om u aan het klimaat aan te passen vertrok u in november 2009 uit het klooster. U ging een maand in Dharamsala wonen, waar u medicatie nam. Vanaf januari 2010 woonde u drie jaar in Dehli bij een Tibetaanse familie. U leerde er T-shirts en Tibetaanse kleren maken. Op 15 november 2011 huwde u op traditionele manier met Tse. D., een in India geboren Tibetaanse vrouw.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India.

Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig omdat uit de documentatie (COI Focus China India – De Tibetaanse gemeenschap in India p. 15) blijkt dat door de Indiase overheid en door de CTA grote inspanningen geleverd werden om alle Tibetanen aan een RC te helpen en de CTA bovendien ook bij ernstige problemen onderhandelingen opstart. Het feit dat u geen SEP kon voorleggen, en daarom dus zelfs geen hulp gezocht hebt bij de CTA en nooit een RC hebt aangevraagd, is niet aannemelijk. U hebt bovendien bijna 4 jaar in een klooster verbleven en daarna nog drie jaar bij een Tibetaanse familie in Dehli. In 2011 huwde u ook. U leefde dus in de Tibetaanse gemeenschap wat wil zeggen dat u met het document en het belang ervan meermaals geconfronteerd bent geweest. Hoewel u beweert dat men niets kan doen met een RC, is het niet aannemelijk dat u geen inspanning zou hebben gedaan om aan een RC te geraken. Uw verklaringen zijn des te ongeloofwaardiger gezien u ook valse verklaringen aflegde in verband met uw Chinees paspoort. Zo verklaart u dat u, hoewel u dit eerst plande, niet naar Tibet/China kon terugkeren omdat u bij uw vertrek geen Chinees paspoort aanvraagde (CGVS p. 7). Nochtans blijkt uit het document dat u voorlegt (zie document 3 in bijlage, vertaling) dat u bij het Reception Centre in Nepal wel degelijk een Chinees paspoort hebt neergelegd. Het nummer van uw paspoort wordt op dat document namelijk ingevuld en de samenstelling ervan komt overeen met paspoortnummers van gewone Chinese paspoorten (zie documentatie). Er dient verder opgemerkt te worden dat u gevraagd werd om een verklaring van uw echtgenote over het feit dat u geen RC hebt, en dat u deze tot op heden nog steeds niet hebt voorgelegd (CGVS p. 12).

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u heel algemeen dat u in India geen papieren en geen rechten had (CGVS p. 10). Wat betreft het gebrek aan documenten werd hierboven aangetoond dat uw verklaringen daarover niet geloofwaardig zijn. Wat betreft het gebrek aan rechten verwijst het CGVS naar de informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat Tibetanen in India wel over heel wat rechten beschikken. U stelt daarenboven dat wanneer de Dalai Lama zou overlijden, u denkt dat u dan problemen zal krijgen (CGVS p. 10). Dit is echter een hypothese die u op geen enkele manier concreet maakt. Wat betreft uw politieke activiteiten, het deelnemen aan manifestaties, kan worden opgemerkt dat u weliswaar éénmaal een nacht bent opgesloten na arrestatie, maar dat u hier verder geen problemen mee had (CGVS p. 6). U haalt geen persoonlijke problemen aan en heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-

card, een PANcard, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. U verklaarde geen RC te hebben gehad, wat impliceert dat u ook geen IC zou hebben gehad.

Echter, op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Gezien uw valse verklaring over het bezit van een Chinees paspoort, kan ook aan uw bewering geen IC te bezitten, geen geloof worden gehecht. Bovendien kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar België zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1.100.000IDR terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat u beweert dat u 'niets wist' (CGVS p. 10) over RC en IC aanvragen, overtuigt immers niet.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde uw 'green book', uw identity card welfare society, het document van het Reception Centre in Nepal, scans van uw hokou en deze van uw ouders, 8 foto's (van uzelf in Tibet, uw dorp in Tibet, uw vrouw) merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte

aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker vermeldt in de inventaris bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: “1. Kopie van de bestreden beslissing; 2. Focus: the Tibetan Community in India”, Federal Office for Migration Switzerland, 30.06.2013; 3. Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, "Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde" d.d. 09.09.2013; 4. European Court of Human Rights, application no. 7267/13, DC against Switzerland, dd. 22.01.2013; 5. European Court of Human Rights, application no. 23273/13, YD against Switzerland, dd. 30.03.2013; 6. Krantenartikel "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", d.d. 22.02.2013, North Gazette; 7. Attest klooster, d.d. 09.02.2014; 8. Kopie Chinees paspoort; 9. Aanstelling BJB”.

1.3.2. Verzoekende partij legt ter terechtzitting zijn Chinees paspoort voor.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de “Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2 Vw., Schending van art. 48/5, §4 Vw., Schending van artikel 62 Vw., Schending van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG, Schending van art. 3 EVRM, Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven

uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.7. Aangaande de COI Focus "*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*", merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt op gedegen onderzoek waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. De Raad kan vaststellen dat de COI Focus "*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn.

Nopens het land van herkomst

2.8. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker verklaart geboren te zijn op 2 februari 1983 in Batang, Ganzi, Sichuan, China (VRC). Verzoeker legt twee moeilijk leesbare scans van een hukou neer. Verzoeker verklaart dat "*in het Chinese huishoudregister is enkel T. geschreven*" (gehoor p. 2). Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn Chinees paspoort onder de naam van G. XXX, uitgereikt te Sichuan op 26 november 2004 en geldig tot 25 november 2009, waaruit blijkt dat hij op 10 september 1971 geboren is te Sichuan. Dit paspoort is tevens voorzien van een entry visa van het Nepalese consulaat van Lhasa op 16 november 2005. Aldus kan blijken dat verzoeker legaal uit China is vertrokken. De Raad is niet geheel overtuigd van de authenticiteit van dit paspoort nu verzoeker volgens het paspoort in 1971 en niet in 1983 geboren zou zijn. Voorts verklaart verzoeker ter terechtzitting dat hij eerst een paspoort aanvraag met zijn echte Chinese identiteitskaart en hukou maar dit geweigerd werd. Verzoeker stelt dat hij dan opnieuw een paspoort aanvraag op basis van een valse Chinese identiteitskaart doch hij kan ter terechtzitting niet toelichten hoe hij dan wel een authentieke hukou kan voorleggen. Verzoekers verklaringen kunnen niet overtuigen. Niettemin indien verzoeker volhoudt over een Chinese

identiteitskaart te hebben beschikt en tevens een scan van een hukou neerlegt, dan kan aangenomen worden dat hij over de Chinese nationaliteit beschikt.

Indien verzoeker mits het thans voorleggen van zijn Chinees paspoort beantwoordt aan zijn medewerkingsplicht op dit punt, dan verklaart hij niet waarom hij hierover in zijn gehoor gelogen heeft (gehoor p. 7). Aldus kan blijken dat verzoeker de zaken aanreikt naargelang hij dit nuttig acht ook al dringen de asielinstanties aan op zijn totale medewerkingsplicht. Verzoeker legt tevens een (vertaald) origineel Green Book met foto neer en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu met foto voor. Aldus kan tevens blijken dat verzoeker door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

2.10. Verzoeker verklaart Tibet in 2005 te hebben verlaten om op pelgrimstocht en op audiëntie bij de Dalai Lama te gaan. Verzoeker vertrok legaal naar Nepal. Indien hieruit geen vluchtelingenrechtelijke vervolging kan worden afgeleid, kan gezien de objectieve informatie evenmin uitgesloten worden dat verzoeker bij een desgevallende terugkeer in de negatieve aandacht van de Chinese autoriteiten zal komen te staan nu hij enkel legaal naar Nepal kon gaan en meerdere jaren in India als monnik in een klooster heeft verbleven en tevens gearresteerd werd toen hij deelnam aan manifestaties voor vrijheid en onafhankelijkheid in Tibet (gehoor p. 6).

2.11. Hoe dan ook verzoeker betwist niet dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen sedert 2005 verblijft, studeert en werkt. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.12. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

2.13. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.14. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asielland reëel zijn en de bescherming moet doeltreffend zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker het eens is over deze cumulatieve vereisten. Hij verwijst onder meer naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, doc 53/2555) en de Richtlijn 2005/85/EG.

2.15. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoeker had bescherming in India waar hij van 2005 ongemoeid en veilig kon verblijven, studeren en werken. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

2.16. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verklaart geen RC noch een IC te hebben. Verzoeker verklaart met een vals Indisch paspoort te hebben gereisd en 900.000 Indische roepies te hebben betaald (verklaring 35 en 36).

2.17. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen uit China specifieke maatregelen treffen. De *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*.

2.18. Verzoeker beweert in India nooit over enig identiteitsdocument te hebben beschikt. Dit kan geenszins overtuigen, temeer zijn jarenlange verblijf in een klooster. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *“Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt”* (zie COI Focus van 12 november 2013, herhaald in de COI's van 19 februari 2014 en 11 maart 2014). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoekers louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op (een verlenging van) een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.19. Er kan gezien de objectieve informatie aldus geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers loutere ontkenning na 8 jaar verblijf in India niet in het bezit te zijn van een RC, te meer hij daarvan enkele jaren in een klooster verbleef. Aldus is zowel het klooster als verzoeker zwaar in gebreke gebleven nu deze religieuze instelling de verblijfsdocumenten van zijn eigen monniken in orde brengt, desgevallend met behulp van de CTA. Verzoeker verklaart in het CGVS verhoor dat hij nooit een Chinees paspoort heeft aangevraagd en inzake zijn RC *“ja, ik probeerde niet echt”* (gehoor p. 7). Hij ontkende dus over identiteitsdocumenten te beschikken. Intussen heeft hij zijn Chinees paspoort neergelegd, maar licht hij ook ter terechtzitting niet toe waarom het klooster voor hem uitzonderlijk geen RC zou hebben aangevraagd, te meer nu het in het belang is van het klooster dat alle monniken genoegzaam gedocumenteerd zijn. Waar verzoeker nog een document van de Gaden Jangtse Gowo Khangtsen toevoegt, is dit vooreerst geen officieel document, dat evenmin persoonlijk werd ondertekend. Verder kan hieruit enkel blijken dat de inhoud van dit document louter steunt op verzoekers verklaringen dienaangaande, noch verschoont dit waarom verzoeker geen enkele poging ondernomen heeft om een RC te verkrijgen en hij blijkbaar ook geen hulp vroeg aan de CTA om een RC te verkrijgen (gehoor p. 9). Verzoeker kan dan ook niet geloofd worden dat hij de eenvoudige registratie niet heeft gevolgd, te meer nu hij in India huwde, zijn vrouw wel een RC bezit (gehoor p.) en hij wel de moeite nam om legaal uit China te vertrekken en beweerdelijk wel inspanningen deed om een vals paspoort te verkrijgen om naar Europa te komen. Verzoekers verklaringen komen bedrieglijk voor.

2.20. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging

van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoeker toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.21. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Waar verzoeker nog wijst op de zin "*Tibetanen zouden de jure kunnen gedepoteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto*", is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of specifieke problemen veroorzaakte, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

2.22. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken hangende zijn en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoeker een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop déportation to China occupied Tibet*" bespreekt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft hij zelf nooit gesteld dat hij deportatie vreesde naar China.

2.23. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*".

Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.23.1. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker haalt op het CGVS enkel aan dat hij extra diende te betalen, ook aan de politie (gehoor p. 8). Hieruit kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie geconfronteerd worden. Integendeel indien verzoeker wordt gevolgd dat hij geen RC had, dan kan uit zijn verklaringen enkel blijken dat hij als illegale vreemdeling zonder RC geen problemen had met de politie niettemin hij had kunnen teruggestuurd worden naar China. Ook om deze reden kan slechts blijken dat verzoekers vrees voor refoulement louter theoretisch is. Echter zoals hoger gesteld, maakt verzoeker niet aannemelijk niet over een RC te beschikken terwijl hij beweerdelijk jarenlang in een klooster verbleef (gehoor p. 10). Hoe dan ook uit zijn verklaringen kan niet blijken dat er sprake is van ernstige actuele problemen, laat staan van aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.24. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.25. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoeker verboden zou worden terug te keren naar India en zijn in India geldig verblijvende vrouw.

2.26. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij nooit over een RC zou beschikt hebben, kan evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat verzoeker niet over een IC beschikt of kan beschikken temeer hij wel zijn legale uitreis uit China regelde en hij een veel omslachtigere, gevaarlijkere en duurdere reis ondernam (1100.000 Indische roepies) dan hij via het aanvragen van een RC en IC kon doen. Verzoeker stelt geen reisdocumenten te kunnen voorleggen omdat "*het was afgenomen door de Indiase smokkelaar*" (gehoor p. 10). Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoeker wel een illegale reis zou opzetten en daarbij valse documenten kan aankopen maar geen enkele inspanning zou doen om goedkoop legale documenten te verkrijgen, wat in beginsel voor elke in India verblijvende Tibetaan beschikbaar is. Verzoeker is dan ook op dit punt ongeloofwaardig en zijn vage, evasieve verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van zijn beweringen, te meer verzoeker initieel ook over zijn paspoort gelogen heeft. In zoverre verzoeker dan volhoudt dat hij zijn documenten aan de reisagenten heeft moeten afgeven, kan met de hulp van de CTA, een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.27. Waar verzoekers advocaat stelt dat verzoeker op 19 juni 2014 naar de Indiase ambassade ging om een IC te verkrijgen, licht hij niet toe op basis van welke gegevens hij dit document aanvroeg. Verzoeker is niet ernstig waar hij meent dat een ambassade van een land (met zoals ter terechtzitting blijkt een bevolking van meer dan een miljard inwoners), een onbekende en niet gedocumenteerde Tibetaan op basis van zijn loutere verklaring een IC moet uitreiken op naam van een niet aangetoonde identiteit. Zoals hoger gesteld is het aan verzoeker om de nodige stappen te ondernemen en dit op basis van alle nuttige gegevens waarover hij kan beschikken, te meer nu verzoeker de hulp van zijn echtgenote kan inroepen om het nodige te doen in India. Hoe dan ook, verzoeker laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door hem gebruikte reisdocumenten, zodat hij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan inroepen om zijn terugkeer aan te vechten.

2.28. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoeker illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar hij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw zijn verlenging

van zijn RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de CTA gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."* Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.29. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.30. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.31. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonst dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.32. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.33. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK